

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Espersen (S):

En svensk rigsdagsmand advarede for nogle år siden imod den udvikling, der bestod i, at det svenske utrikesutskott, der svarer til det danske udenrigspolitiske nævn, kunne udvikle sig til at blive en forgyldt rottefælde. Dermed mente han, at det var et udvalg, hvis medlemmer blev pænt behandlet, undertiden endda respektfuldt. De blev forsynet med informationer, og man rådspurgte udvalget. Alt sammen godt. Men de informationer, udvalget fik, var selvfølgelig – og sådan må det være – dem, regeringen udvalgte. Resultatet bliver så, at udvalget/nævnet rådgiver på basis af disse informationer, hvorefter regeringen handler, og hvorefter udvalget/nævnet er bundet, og dermed er Riksdagen eller Folketinget rent faktisk bundet.

Jeg har følt, at det danske udenrigspolitiske nævn i denne situation på en måde har fået oplysninger – som jeg sagde det ved førstebehandling – der er forregnede, og som ikke har givet det fulde overblik. Det er baggrunden for, at vi har følt, at den rådgivning, det har været muligt at give regeringen, ikke har været givet på et tilfredsstillende grundlag.

Når vi har følt det, skyldes det en række forhold. For det første har vi overhovedet ikke fået oplysninger i nævnet om de rent faktiske fiskeriinteresser på det afgivne område. Det har vi fået senere efter – kan vi godt sige – hårdt pres. Vi har fået oplysninger om betydningen af grænselinjens endepunkt i forhold til Polen, men vi blev ikke oplyst om, at den betydning var helt afhængig af, at Polen accepterede betydningen. Endelig blev det adskillige gange fortalt os, at som et led i det samlede aftalekompleks ville der blive indgået en traktat af kompenserende karakter med hensyn til fælles fiskerirettigheder i forhold til DDR.

De informationer, vi har fået, har efter min opfattelse ikke været korrekte. Jeg har i hvert fald ikke i mine år i Folketinget oplevet, at jeg skulle have taget så grundigt fejl, så jeg tror, at der i det mindste er nogen skyld på begge sider.

Ministeren har altså gjort det usædvanlige – og det i sig selv kan man jo ikke kritisere – at han har sendt ministeriets optegnelser fra nævnmøderne til Udenrigsudvalget, men kun

de optegnelser, ministeren har fundet det rigtigt at sende over. Vi har bedt om at få samtlige relevante optegnelser. Det er blevet afslået. Vi fik at vide, at vi kunne komme over i ministeriet uden blyant og fotokopieringsmaskine og gennemse, hvad der var. På den måde står regering og Folketing ikke på lige fod, og det finder vi er utilfredsstillende.

Noget ret afgørende er også, som det fremgår af vores betænkningsbidrag fælles med Socialistisk Folkeparti, at man kort og utvetydigt fastlagde grænsen over for fiskerne allerede før aftalens undertegnelse, altså før den havde nogen som helst retsgyldighed. Denne fastlæggelse af grænsen i breve til organisationerne er i klar strid med loven om Danmarks fiskeriterritorium, som kræver en færdigforhandlet og ikrafttrådt aftale, og som forudsætter, at grænsefastlæggelsen sker i bekendtgørelsesform eller anordningsform. En klart retsstridig, lovstridig handling, en handling, der strider mod loven om Danmarks fiskeriterritorium! Det har vi selvfølgelig spurgt om, og jeg skal forskåne Folketinget for at læse de, vil jeg godt sige, pinlige svar op, vi har fået, men det gør jeg naturligvis gerne, hvis der er nogen, der ønsker det.

Denne handling i strid med loven er naturligvis også i strid med grundlovens § 19, hvorefter enhver grænseændring kræver Folketingets samtykke. Et sådant samtykke forelå ikke. Det fremgår i øvrigt af ministeriets egne notater fra januar 1987, at Folketingets samtykke er nødvendigt. Ikke desto mindre fastsætter man grænsen, uden at dette samtykke er indhentet.

Herved har man unødigt i hvert fald i mindst et år frataget danske fiskere fiskerirettigheder i en situation, hvor fiskerierhvervet er overordentlig trængt. Det har man gjort i modstrid med de love, jeg nævnte, og ganske unødigt i forhold til danske fiskere.

Jeg vil ikke påstå, at fiskeriorganisationerne har været særlig meddelssomme. Det tør jeg selvfølgelig ikke sige, men det fremgår i hvert fald ikke af materialet. Der foreligger i sagen overhovedet intet skriftligt materiale om betydningen af de fiskevande, der her er tale om. Der foreligger et stærkt fortroligt kort, der intet siger om det afgivne område. Hvis ministeren ikke har været i stand til at få flere oplysninger, må jeg da sige til ministeren, at så kan vi ikke bebrejde ham, at oplysningerne er så fåtallige, men det er meget overraskende.